

Ангелъ Друмевъ

На пързалката.

Нашето село е построено на една висока поляна, а подъ него се простира друга поляна, гдето сж селскитѣ пасбища. Отъ селото до долната поляна има гладъкъ пжтъ — не единъ, а нѣколко. Презъ зимата, когато падне хубавъ снѣгъ, ние стѣгаме шейнитѣ и по затрупания пжтъ изриваме дълга пързалка. И тогава да видите какъвъ съборъ става на малчуганитѣ отъ нашето село! Дори и момчетата ни избиратъ до насъ нѣкой малъкъ и кжсичекъ наклонъ, само че тѣ се пързаятъ съ обувкитѣ си, като клекнатъ на пързалката.

И цѣлото село се оживява! Задрѣнкатъ шейнитѣ, радостни викове се разнасятъ на пързалката и тѣхното ехо се загубва нататъкъ въ дола.

Едни отъ момчетата се спускатъ тѣй бързо, че ти се струва да хвърчатъ надъ пързалката; други се изкачватъ по дълбокия снѣгъ, затеглили следъ себе си шейната; познати пѣкъ отъ селото сж дошли на пързалката и се радватъ на играта ни. Съ една дума — зимно увеселение, истински празникъ! Нѣкои неопитни спускачи, като не могатъ да запазятъ равновесие въ спускането, извъртватъ се, безъ да искатъ на страна или гърбомъ къмъ посоката на пързаянето или пѣкъ се катурватъ на пързалката и изпуснатата шейна полетява сама надолу, а тѣ — пад-